בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב**', **ג**' ב**תשרי** תשס"ז (**25** בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב, שנה טובה וגמר חתימה טובה!

היום, **ג' בתשרי**, הוא **צום גדליה** – האחרון מ-4 הצומות הקשורים לחורבן בית המקדש (האחרים, לפי סדר כרונולוגי: עשרה בטבת, 17 בתמוז ותשעה באב). הוא יום תענית על רצח **גדליה בן אחיקם**, מושל יהודה, שהופקד ע"י נבוכדנאצר מלך בבל על יהודה – שארית הפליטה - אחרי חורבן בית המקדש ה**ראשון**. הוא נרצח 52 יום לאחר חורבן הבית, בידי ישמעאל בן נתניה, שהיה מזרע המלכות, שהוסת ע"י עמים שכנים למרוד בבבל. לאחר הרצח, נמלטו אחרוני היהודים, ביניהם גם **ירמיהו הנביא**, למצרים, וכך בטל סופית הארגון המדיני ביהודה. [יהדות הלכה למעשה]

§§§§§§§

מענייני דיומא...

=**קבוצת פועלים**, שנדחקה לגמור את עבודת הבניין באחת משכונות ירושלים, הרשתה לעצמה לעבוד בעצם יום ראש השנה. כשהבחינו השכנים בנעשה, שלחו מיד להודיע על כך לרב קוק. כעבור שעה קלה הגיע למקום שליחו של הרב ושופר בידו. הוא ניגש אל הפועלים, שהופתעו למראהו, ואחרי שבירך אותם ב**שנה טובה**, הודיע כי הרב קוק שלח אותו לתקוע לפניהם בשופר, כחובת היום על כל יהודי. השליח ביקש באדיבות מהפועלים שיואילו להפסיק את עבודתם ולהקשיב לתקיעות, ומיד בירך את ברכות המצווה והתחיל לתקוע. **דברו של שליח הרב** ותקיעות השופר מילאו את שליחותם: כל תקיעה נוספת הרעידה נימים דקים ועוררה את הנקודה היהודית בלב הפועלים. הם הניחו את כלי עבודתם, התרכזו מסביב לתוקע, ומקצתם התרגשו והזילו דמעה, וסימני שאלה נדחקו בזה אחר זה: מה קרה לנו? היכן אנחנו? אייה בית אבא? היכן דמות סבא? לאן הגענו? וכך היו עומדים הפועלים נבוכים, מהורהרים. עם תום התקיעות, כבר לא היה צורך להרבות בדיבורים, כולם החליטו להפסיק את העבודה. ובהם היו מי שהחליטו להתלוות לשליח, והזדרזו להחליף בגדיהם והלכו עמו להתפלל בבית מדרשו של הרב קוק...= ["במעגלי החיים"]

§§§

מחשבה מעניינת על תקיעות השופר...

מצויים אנו לאחר ראש השנה, ועדיין מהדהדים בנו קולות השופר המעוררים ... האם עלה בידנו לשים לב ל"עקרון המוזיקאלי" העומד בבסיס סדר תקיעות השופר [**ת**קיעה, **ש**ברים, ת**ר**ועה, **ת**קיעה]? בתחילה – תקיעה פשוטה, ישרה, תמימה. לאחר מכן – סיבוכים. סיבוכים בצורת **שברים** וגניחות, וסיבוכים בצורת יללות **ותרועה**. רק לאחר שעוברים את כל הדרך ואת כל הסיבוכים, ומתוך זה שעוברים אותם, חוזרים לתקיעה ה"פשוטה שלאחריה", ומסיימים בתקיעה הגדולה. [ההלכה פוסקת כי] "שבר" שהאריכו בו ועשאוהו כתקיעה, הוא פוסל הכל, מפני שכל נסיון לדלג על השברים ולהישאר במשך כל החיים במצב של תקיעה ישרה וארוכה אחת, לא יצלח בעולם ה"שבירה" שלנו. אפשר אמנם להבין את הנסיון לעקוף את השברים ולהדחיק את יללות התרועה במטרה להגיע ישר לתקיעה הארוכה. אך תקיעת השופר השלמה – נפסלת בכך. דווקא ב"יום הרת עולם" [יום שבו נברא העולם, והוא ראש השנה], מהווה העקרון הפשוט הזה – עקרון התשר"ת – את מצוות היום!

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', ג' בתשרי תשס"ז (25 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

רק לאחר הקדמה זו ניתן להגיע להבנת תפקידו של האדם ה"מסובך". רק הוא נברא כדי להוביל את העולם, דרך השברים והתרועה, מן התקיעה הראשונה, מגן העדן הלא-אבוד, אל התקיעה האחרונה המשגיחה בחלוננו.

[ר' מרדכי אלון – חוברת "בראשית"]